

Van oorlog naar hoop

Op een dag werd Salah wakker zonder te weten dat zijn leven voorgoed zou veranderen. Die ochtend leek op alle andere ochtenden. De zon kwam langzaam op en een zacht licht vulde het huis. Salah was nog maar een klein kind. Voor hem bestond de wereld uit spelletjes, dromen en plezier maken met zijn broers en zussen: Arien, Avin en Ahmed. Samen lachten ze, renden ze achter elkaar aan en speelden ze in huis. Op dat moment leek alles nog normaal.

Maar ineens veranderde alles.

Terwijl ze aan het spelen waren, klonk er plotseling een enorme knal. Het geluid was zo hard dat de muren trilden en de ramen rammelden. Salah was nog jong en onschuldig en begreep niet wat er gebeurde. Het enige wat hij zich later nog goed kon herinneren, was het gezicht van zijn moeder. In haar ogen zag hij een angst die hij nog nooit eerder had gezien.

Zijn moeder verzamelde snel alle kinderen om zich heen, terwijl zijn vader haastig spullen bij elkaar zocht. Ze moesten het huis meteen verlaten. Salah hield alleen maar stevig de hand van zijn moeder vast. Zijn hart bonsde in zijn borst.

Die dag maakte hij voor het eerst kennis met iets dat een bom werd genoemd.

Huilend vroeg Salah aan zijn moeder: 'Mama, gaan we dood?'

De ogen van zijn moeder werden vochtig, maar ze probeerde sterk te blijven. Ze pakte Salahs gezicht voorzichtig tussen haar handen en keek hem aan. 'Nee, mijn zoon,' zei ze zacht. 'Alles zal voorbijgaan. We zullen veilig zijn.'

Maar die nacht kon Salah niet slapen. De explosies buiten vulden zijn hart met angst. Zijn moeder probeerde hem te kalmeren. Ze vertelde hem dat de geluiden van de bommen eigenlijk een soort spel waren. Salah wilde zijn moeder graag geloven. Met zijn kinderlijke onschuld sloot hij zijn ogen en viel uiteindelijk uitgeput in slaap.

Maar de volgende ochtend werd hij opnieuw wakker van een harde explosie. Vanaf dat moment was niets meer hetzelfde.

Dagen gingen voorbij, daarna maanden en uiteindelijk jaren. Salah en zijn familie moesten hun huis verlaten en ergens anders gaan wonen. Ze lieten hun herinneringen, hun burens, hun vrienden en hun geboorteland achter. Maar één ding lieten ze niet achter: hun hoop.

Zijn vader bracht een groot offer voor het gezin. Hij reisde alleen naar een ander land om daar een veilige toekomst voor zijn familie op te bouwen. Voor Salah was dat een heel moeilijke tijd. Voor het eerst in zijn leven moest hij zonder zijn vader leven.

Toch probeerde Salah sterk te blijven. Hij wilde zijn verdriet niet laten zien aan zijn familie. Diep van binnen miste hij zijn vader enorm, maar hij hield zijn gevoelens voor zichzelf.

Twee jaar zonder zijn vader waren helemaal niet makkelijk. Maar op een dag kwam eindelijk het langverwachte nieuws. Hun aanvraag voor gezinshereniging naar Nederland was goedgekeurd.

Salah kon het nauwelijks geloven. Hij was zo blij dat zijn hart sneller klopte. Na een lange tijd van gemis zou hij eindelijk zijn vader weer zien.

De vliegtickets werden gekocht. De koffers werden ingepakt. Ze namen afscheid van hun huis. Salah voelde spanning, maar ook nieuwsgierigheid. Ze gingen naar de luchthaven, leverden hun documenten in en liepen naar het vliegtuig. Voor het eerst in zijn leven zou Salah in een vliegtuig stappen.

Het vliegtuig was enorm groot. Hij was een beetje bang, maar ook nieuwsgierig. In zijn hart hoorde hij een stem die zei: 'Misschien brengt dit vliegtuig mij naar een plek waar mijn toekomst mooi zal zijn.'

Na vele uren landde het vliegtuig in Nederland. Salah keek door het raam en zag iemand staan. Het was zijn vader. Zijn vader zwaaide met een grote glimlach. Toen Salah hem zag, rende hij naar hem toe en sloot hem stevig in zijn armen. Hij begon te huilen, maar deze keer waren het tranen van geluk.

'Papa... is dit echt?' vroeg hij. 'Zijn we echt weer samen?'

Zijn vader omhelsde hem stevig en zei: 'Ja, mijn zoon. En deze keer zullen we nooit meer uit elkaar gaan.'

Na lange tijd waren ze eindelijk weer samen als gezin. Niet lang daarna werden ze ondergebracht in een vluchtelingenkamp. Het kamp was niet de plek die Salah zich had voorgesteld. Hij droomde van een echt huis met een tuin. Maar hij wist dat hij geduld moest hebben.

Want mooie dingen komen naar degenen die geduld hebben.

Op een dag kwam er in het kamp een brief voor Salah. Hij mocht naar school. In het begin was hij zenuwachtig, omdat hij naar een school moest waar een taal werd

gesproken die hij nog niet kende. Maar toen hij merkte dat de mensen daar vriendelijk en behulpzaam waren, voelde hij zich rustiger.

‘Ik kan dit,’ zei hij tegen zichzelf.

De volgende dag trok hij zijn mooie kleren aan. Een leraar kwam hem ophalen om hem naar school te brengen. Toen hij de klas binnenkwam, keek iedereen naar hem. Salah voelde zich een beetje verlegen.

De leraar zette hem voor de klas en zei: ‘Dit is jullie nieuwe klasgenoot. Zijn naam is Salah.’

Daarna stelde iedereen zich één voor één voor.

Die dag maakte Salah een nieuwe vriend. Zijn naam was Ilias. Ilias hielp hem met de lessen en al snel werden ze goede vrienden.

De dagen gingen voorbij. Salah begon langzaam Nederlands te spreken en te begrijpen. Op een dag kwam hij terug naar het kamp en zag hij dat zijn familie erg blij was.

Zijn moeder zei enthousiast: ‘Salah, we hebben een huis gekregen!’

Salah kon het bijna niet geloven. Ze stapten in de auto en reden naar hun nieuwe huis. Toen ze in de straat aankwamen, sprong Salah als eerste uit de auto en rende naar de deur.

‘Kom op, open de deur!’ riep hij.

Zijn vader haalde de sleutel tevoorschijn en opende de deur. Ze gingen naar binnen. Het huis was kleurrijk en mooi. Boven waren kamers voor Salah en zijn broers en zussen. Meteen begon Salah te dromen over hoe ze hun kamers zouden versieren.

Die avond namen ze afscheid van hun vrienden en leraren in het kamp. Het moeilijkste afscheid was van zijn vriend Ilias. Uiteindelijk verhuisden ze naar hun nieuwe huis.

Die nacht lag Salah in bed en haalde diep adem. Zijn familie was bij hem. Hij had een mooi huis. En het allerbelangrijkste...

Hij wist dat hij niet meer wakker zou worden van het geluid van bommen.

Op dat moment begreep Salah iets. Hij was opgegroeid. En zijn dromen waren met hem meegegroeid. In een nieuw land, met nieuwe mensen en een nieuwe cultuur begon hij aan een nieuw leven. Ook al was hij ver weg van het land waar hij geboren was, zijn herinneringen en zijn jeugd zouden altijd in zijn hart blijven.

En Salah wist dat één ding altijd waar zou zijn: waar een mens ook is, zolang hij hoop heeft, kan hij altijd een nieuw leven opbouwen.

Ingezonden door Salah van Kalsbeek College Bredius B2j